

Een spreeuwenjong valt uit een nestkast, wordt opgevangen door Carla, krijgt spraakles en ruikt ranzig in rui.

Carla Holzenspies

Bloot van lijf en laag van temperatuur



Toen Pries uit de nestkast viel was hij nauwelijks een week oud. Eerst dacht ik dat hij door zijn ouders overboord gegooid was omdat hij benedenmaats was. Later bleek dat hij zelf het initiatief genomen had om de wieg te verlaten, omdat zijn ouders niet meer kwamen opdagen. Bij het schoonmaken van de nestkast vond ik later drie dode jonge spreeuwen, die omgekomen waren van de honger.

Pries had geluk! Mooi zag hij er bepaald niet uit. Veren had hij nauwelijks en door de dunne kale buikwand schemerden vaag de darmen. Bloot van lijf en laag van temperatuur. Dat alles was Pries.

Veel kansen gaf ik hem niet, maar het was de moeite waard om te proberen hem in leven te houden. Ja, ik weet het, er zijn spreeuwen genoeg, maar deze spreeuw wilde leven. Waarom hem dan de kans niet geven?

Reizen

Omdat jonge zangvogels elk uur, veertien keer per dag, gevoerd moeten worden, nam ik Pries overal mee naar toe. Omdat ik geen auto heb werd het reizen met het openbaar vervoer voor Pries. Het maakte hem niets uit dat je over de afstand veel langer deed dan met een auto. Hij zat netjes in zijn kooitje en voor zijn eten en drinken werd op zijn gezorgd. De spoorwegen vond hij het mooist. De

tas, met als inhoud Pries in een kooi, werd opengeritst en op het tafeltje gezet, zodat hij naar het voorbijflitsende landschap kon kijken.

Eén plaatsnaam in Nederland vond hij prachtig van klank, dat was Diemen. Elke keer als die plaats werd omgeroepen gaf hij een kreet van instemming. Spreeuwentaal bevat menige ie-klank. Over belangstelling op alle reizen had hij ook niet te klagen. Je zou kunnen adviseren: ben je contactarm, ga dan met een jonge spreeuw op reis.

Spraakles

Intussen was Pries, die nu zelf eten kon, naar de volière verhuisd. Geen reisesjes meer voor hem. Het werd tijd om hem les te geven in geluiden. Op mijn hand gezeten luisterde hij aandachtig naar wat ik telkens herhaalde. "Kievit" liet ik drie weken achtereenvolgens horen. Toen kon Pries het ook. Omdat hij Diemen zo mooi vond was dit de volgende les. Na een kleine drie weken liet hij duidelijk "Diemen" horen. Zelf had hij intussen het geluid van een protesterende merel in zijn repertoire opgenomen. Spreeuwen imiteren graag weidevogels, een buizerd of een kakelende kip. Dat laatste geluid was kennelijk te moeilijk voor Pries, maar het "tepiet" van de scholekster en het geluid van de boomklever in de tuin kwamen ook op zijn lijstje te staan. Pries, die intussen zijn

naam kon zeggen, begroette me altijd met "kievit Diemen". Op een dag, toen hij op mijn hand gezeten weer les kreeg, hoorde ik alarmkreten van een vogel in de tuin. Ik zette mijn bril op, die aan een ketting om mijn nek hing, om te zien wat er aan de hand was. Pries schrok zich een ongeluk, want ik was volgens hem opeens iemand anders geworden. Hij werd opeens lang en plat van model. Snel zette ik mijn bril af, zodat ik weer zijn vertrouwde verzorgster werd en Pries nam weer de normale proporties aan.

Geur

Het is opvallend zoals vogels van geur kunnen veranderen. Toen Pries zijn grijze jeugdkleed droeg verspreidde hij een heerlijk geurtje. Tijdens het inruilen van zijn jeugdkleed voor zijn volwassen kostuum rook Pries naar ranzig vet, maar toen hij helemaal uitgeruid was verdween die ranzige geur. Toen bleek ook dat hij een mannetje was, wat in zijn tienerjaren nog niet vastgesteld kon worden. Het verschil tussen een man of een vrouw is bij spreeuwen te zien aan de mondhoeken. Een blauwgrijze mondhoek wijst op een heer, een roze mondhoek op een dame. Bovendien heeft de volwassen vrouwtjesspreeuw een lichte ring om de iris. Toen Pries eenmaal losgelaten was klom er af en toe vanuit een boomtop een helder: Diemen.